

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/464/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2312216071
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2312216071.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a členiek senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcu: B. W., nar. X.XX.XXXX, bytom K. XX, O., zastúpený: Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., so sídlom Štúrova 42, Šaľa, IČO: 36 866296, proti žalovanému: KRAJČÍR s.r.o., so sídlom Dlhoveská ul.č. 1411/32, Šaľa, IČO: 36 276197, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad č. 4, Bratislava, IČO: 00 151 700, o zaplatenie 348,26 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 10C/194/2012-168 zo dňa 20. mája 2014, v časti, v ktorej súd žalobu zamietol a v závislom výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej časti potvrdzuje.

Žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa výrokom I. konanie v časti o zaplatenie 179,42 eura s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 16.07.2012 do 30.01.2014 zastavil. Výrokom II. súd rovnako zastavil konanie v časti uplatneného úroku 0,25 % ročne zo sumy 348,26 eura od 16.07.2012 do zaplatenia. Výrokom III. žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 179,42 eura od 31.01.2014 do 04.02.2014, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom IV. v ostatnej časti návrh zamietol a výrokom V. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Po právnej stránke súd rozsudok odôvodnil § 420 ods. 1, 2 § 427 ods. 1, 2, § 442 ods. 1, 3, § 443 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Skutkovo rozsudok odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním, najmä zo zhodných výpovedí účastníkov konania ako aj z listinných dôkazov predložených žalobcom a získaných od vedľajšieho účastníka mal súd preukázané, že dňa 17.06.2010 v meste Šaľa došlo k dopravnej nehode (škodovej udalosti), medzi motorovým vozidlom vo vlastníctve žalobcu, Škodou Octavia, evidenčné číslo: SA 967 BR a motorovým vozidlom žalovaného Nissan Patfinder evidenčné číslo: SA 989 BO. K dopravnej nehode došlo tak, že vodič motorového vozidla Nissan Patfinder pri spätnej jazde na cestnom telese nevenoval jazde dostatočnú pozornosť a nepostrehol za sebou sa nachádzajúce vozidlo žalobcu, v dôsledku čoho zadnou časťou vozidla Nissan Patfinder narazil do prednej časti vozidla Škoda Octavia. Nárazom žalovaný spôsobil na vozidle žalobcu poškodenie prednej časti vozidla. V konaní bolo teda nesporné, že žalobcovi na jeho vozidle v dôsledku škodovej udalosti zo dňa 17.06.2010 vznikla škoda, za ktorú v celom rozsahu zodpovedal žalovaný. Nesporným bolo aj to, že žalobca v súvislosti s odstránením následkov škody na jeho vozidle spôsobenej pri dopravnej nehode vynaložil finančné prostriedky v celkovej výške 1.163,84 eura, z ktorej vedľajší účastník titulom náhrady škody zaplatil za žalovaného 995 eur (815,58 eura + 179,42 eura) spolu s 8,75 % ročným

úrokom z omeškania zo sumy 179,42 eura od 16.07.2012 do 30.1.2014 v sume 24,17 eura. Spornou zostala otázka, či žalobca má nárok na preplatenie plnej výšky finančných prostriedkov vynaložených na opravu jeho motorového vozidla, teda na náhradu škody vo výške 1.163,84 eura, resp. či táto suma vyjadruje skutočnú škodu, ktorá žalobcovi vznikla v súvislosti s vyššie popísanou dopravnou nehodou, prípadne aká skutočná škoda vznikla pri dopravnej nehode žalobcovi, za ktorú zodpovedá žalovaný ako subjekt, ktorého zamestnanec predmetnú škodu porušením svojej právnej povinnosti zaviniť. Pokiaľ ide o určenie výšky škody je potrebné uviesť, že ust. § 443 OZ obsahuje dôležité pravidlo pre určenie výšky škody na veci. Ak má zodpovednosť za škodu plniť reparačnú funkciu, t. j. že sa má poškodenému nahradiť to, o čo pri spôsobení škody prišiel, musí sa aj výška škody určiť tak, aby škodca mal povinnosť poškodenému nahradiť škodu vo výške zodpovedajúcej cene poškodenej veci v čase poškodenia. Pri určení výšky náhrady škody sa vychádza aj z toho, v akom rozsahu bola vec poškodená. Plnú výšku náhrady škody určenej podľa kritérií vymedzených v predchádzajúcom odseku dostane poškodený len vtedy, keď došlo k absolútnej škode (napr. poškodená vec sa úplne zničila alebo sa odcudzila, takže zostala nulová hodnota veci). Inak má poškodený právo na náhradu škody iba vo výške potrebnej na uvedenie veci do predošlého stavu. Ak by náklady na uvedenie veci do predošlého stavu boli vyššie ako náhrada za zničenú vec, poškodený by dostal náhradu len do výšky hodnoty zničenej veci. Podľa § 442 OZ sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Aj skutočná škoda aj ušlý zisk je majetkovou ujmu, ktorá postihla poškodeného v dôsledku vzniku zodpovednosti za škodu, ktorú niekto iný spôsobil poškodenému. Následky tejto majetkovej ujmy možno spravidla odstrániť peňažným plnením. Skutočnou škodou treba rozumieť majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Tento rozdiel v hodnote majetku treba nahradiť či už peňažným plnením, alebo uvedením veci do predošlého stavu. Zo znaleckého posudku súdneho znalca Ing. Rastislava Jurinu, PhD, zohľadniac všetky vyššie citované kritériá pre určenie výšky škody súd zistil, že v súvislosti s dopravnou nehodou dňa 17.06.2010 vznikla žalobcovi na jeho osobnom motorovom vozidle škoda Octavia skutočná škoda vo výške 995 eur s DPH. Počas konania bolo nesporné, že vedľajší účastník plnením za žalovaného uhradil takto vzniknutú škodu v plnej výške spolu s úrokom z omeškania zo sumy 179,42 eura od 16.07.2012 do 30.01.2014, preto súd návrh žalobcu v tejto časti ako nedôvodný zamietol. Súd neprihliadol na námietku žalobcu, ktorou namietal, že v prípade žalobcu bolo potrebné za skutočnú škodu považovať sumu, ktorú žalobca vyplatil spoločnosti AUTOKODUS s.r.o., pretože takáto suma predstavovala len časť nákladov potrebných na opravu vozidla a nezohľadňovala všeobecnú hodnotu predmetného vozidla bezprostredne pred jeho poškodením a po vykonanej oprave ako ani skutočnosť, že vykonaním opravy poškodenia vzhľadom na náhradné diely a použitú technológiu opravy došlo k zmene technického stavu opravovaných skupín a to k zlepšeniu (ako to vyplýva zo znaleckého posudku). Súd taktiež neprihliadol na námietku žalobcu, že akékoľvek poškodenie motorového vozidla je jeho nespochybniteľné znehodnotenie a na tejto skutočnosti nič nemení ani následne vykonaná oprava, nakoľko takúto námietku považoval za nepreukázanú. V tejto súvislosti opätovne súd poukazuje na závery súdneho znalca, v zmysle ktorých technológia použitá pri oprave (oprava výmenou dielov za použitia rozoberateľných spojov, prípadne oprava vykonaná rovnaním poškodeného predného blatníka motorového vozidla žalobcu v prejednávanej veci nemala za následok zmenu hodnoty a koeficientu poškodenia vozidla haváriou a v konečnom dôsledku viedla k zmene technickej a aj všeobecnej hodnoty vozidla žalobcu po oprave poškodenia vplyvom zlepšenia skupín karosérie, výbavy karosérie, motora a spojky nehovoriac o tom, že v prejednávanej veci v zmysle záverov súdneho znalca došlo opravou vozidla žalobcu k zlepšeniu technického stavu jeho vozidla z 20,88 % (pred nehodou) na 21,58 % (po oprave). Pokiaľ žalobca tvrdil, že v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou mu vznikla škoda vo výške 1.163,84 eura, je ďalej potrebné uviesť, že sporové konanie je ovládané zásadou prejednacou, ktorú je treba chápať tak, že tvrdiť rozhodné skutočnosti a navrhovať o nich dôkazy je zásadne vecou účastníkov konania. Účastník má teda povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Dôkazné bremeno ako inštitút procesného práva stíha toho účastníka, v koho záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a účastníkom tvrdená, bola v konaní preukázaná v tom zmysle, aby ju súd uznal za pravdivú. Následkom neunesenia dôkazného bremena je účastníkov procesný neúspech. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalobca napriek poučeniu zo strany súdu podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p neunesol dôkazné bremeno a ne preukázal, že mu v súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 17.06.2010 vznikla zavinením žalovaného škoda v uplatnenej výške 1.163,84 eura a nie len škoda vo výške 995 eur ako to v konaní ustálil súdny znalec. Pokiaľ totiž výška ním vynaložených nákladov na opravu vozidla bola vedľajším účastníkom spochybnená v tom zmysle, že nešlo výhradne len o účelné náklady na odstránenie následkov poškodenia vozidla pri dopravnej nehode (ale aj o jeho znehodnotenie), bolo potrebné, aby žalobca, ak chcel mať v konaní plný

úspech, preukázal svoje tvrdenia uvedené v návrhu na začatie konania a to, že suma 1.163,84 eura predstavuje bez akýchkoľvek pochybností výšku všetkých potrebných prostriedkov, ktoré bol nútený vynaložiť na obnovenie pôvodného stavu vozidla, teda, že v tomto prípade išlo v celom rozsahu o účelné náklady opravy, lebo obnovenie do pôvodného stavu nebolo možné vykonať inak ako použitím náhradných dielov použitých pri jeho oprave tak, ako to má na mysli aj ním citovaný nález Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 2221/2007 zo dňa 19.03.2008. Nakoľko pohľadávka žalobcu v rozsahu 179,42 eura s 8,75 % úrokom z omeškania od 16.07.2012 bola vedľajším účastníkom konania na strane žalovaného za žalovaného uhradená až dňa 04.02.2014, súd žalobcovi priznal aj právo na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne, zo sumy 179,42 eura od 31.01.2014 do 04.02.2014 v súlade s ust. § 517 ods. 2 OZ.

Súd konanie v časti návrhu o zaplatenie 179,42 eura s príslušenstvom a v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 0,25 % z 348,26 eura od 16.07.2012 do zaplatenia zastavil (podľa § 96 O.s.p.) po späťvzati návrhu v tejto časti žalobcom na pojednávaní 20.05.2014 z dôvodu, že v tejto časti bola pohľadávka žalobcu počas konania zaplatená. O trovách konania rozhodol súd v súlade s ust. § 142 ods.2 O.s.p. a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania, nakoľko obaja účastníci konania ako aj vedľajší účastník konania na strane žalovaného mali vo veci takmer rovnaký úspech ako aj neúspech. Pri rozhodovaní o trovách konania súd prihliadol na skutočnosť, že pokiaľ ide o zastavenie konania v časti návrhu na začatie konania, ku ktorému došlo pre späťvzatie návrhu žalobcom pre správanie sa žalovaného, ktorý počas konania súdu žalobcovi zaplatil takmer 50 % vymáhanej pohľadávky (179,42 eura s príslušenstvom zo žalovanej sumy 348,26 eura) by vzniklo žalobcovi právo na náhradu trov z takto zastaveného konania podľa ust. § 146 ods.2, druhá veta O.s.p., avšak v časti, v ktorej súd návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol (v rozsahu 168,84 eura s príslušenstvom) by vzniklo právo na náhradu trov konania žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi. Za takejto situácie súd dospel k záveru, že pomer úspechu a neúspechu účastníkov konania z pohľadu práva na náhradu trov konania bol takmer rovnaký a preto žiadnemu z účastníkov konania právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa, voči výrokom IV. a V. podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p. z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podstatou právneho posúdenia uvedenej právnej veci v predmete náhrady škody je zodpovedanie otázky a jej súvislostí, či opravou vozidla a výmenou starých častí za nové prišlo nepochybne k takému zhodnoteniu vozidla vychádzajúc z ceny vozidla žalobcu v čase poškodenia, že je na mieste odpočítať od nákladov na opravu stanovených autorizovaným servisom zhodnotenie jeho vozidla, ktoré v peňažnom vyjadrení zodpovedá sume žalovanej istiny, ktorú súd vo výroku IV. rozsudku zamietol. Súd vychádzal z judikatúry, z ktorej vyplýva, že pri škode spôsobenej na starších opotrebovaných vozidlách správne postupujú súdy tak, že po vyjadrení znalca odpočítajú amortizáciu u tých nových častí a súčiastok vozidla zamontovaných do nich pri oprave, ktorými sa hodnota vozidla po oprave zvýšila. Z uvedených dôvodov považoval nárok žalobcu v časti, v ktorej ho zamietol za nedôvodný. Súd určil amortizáciu prostredníctvom nových náhradných dielov za súčasť, ktorá zvyšuje hodnotu vozidla v porovnaní s jeho hodnotou pred opravou, pričom uvádza, že ide o nespochybniteľné zhodnotenie po oprave. Žalobca nesúhlasí s právnym tvrdením súdu, ktorého podstata právneho názoru spočíva v tom, že opravou vozidla a výmenou starých častí za nové, došlo k zhodnoteniu vozidla, pretože v rámci likvidácie je treba vychádzať z ceny vozidla žalobcu v čase poškodenia a odpočítať od nákladov na opravu stanovených autorizovaným servisom zhodnotenie jeho vozidla, ktoré v prejednávacom prípade zodpovedá sume žalovanej istiny. Žalobca má za to, že nie je možné pri škode pozostávajúcej z nákladov na opravu uvedením poškodenej veci do pôvodného stavu, uhrádzať iba škodu, o ktorú sa celkový majetok poškodeného zmenšil, avšak pokiaľ sa opravou zvýši nad pôvodnú hranicu, toto zvýšenie znáša sám poškodený. Súd mal nepochybne použiť aplikáciu rozhodnutia, nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. II US 2221/07 s poukazom na to, že „ak je za škodu považovaná ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a jej výška je daná rozdielom medzi majetkovým stavom poškodeného pred a po poškodení, musí i rozsah náhrady škody zohľadniť výšku všetkých nutných prostriedkov, ktoré bol poškodený nútený vynaložiť k obnoveniu pôvodného majetkového stavu, v danom prípade k oprave vozidla tak, aby bolo z technického hľadiska rovnako prevádzky schopné ako pred udalosťou. Pokiaľ obnovenie pôvodného majetkového stavu nie možné inak, než len za použitia nových náhradných dielov, oprava bola vykonaná účelne a smerovala len k odstráneniu následkov škodnej udalosti, nemožno prenášať povinnosť k úhrade nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu na poškodeného. Je potrebné prihliadnuť k tomu, že v prípade havarovaného

vozidla, aj keď opraveného novými dielmi, je jeho skutočná hodnota vždy nižšia než pôvodná hodnota použitého vozidla. V neposlednom rade je treba vziať v úvahu i to, že poškodenému diskutabilné tzv. „zhodnotenie“ vozidla v podstate bolo vnútené. V dôsledku škodnej udalosti sa tak dostáva do situácie, keď je nútený vynaložiť zo svojho značnú čiastku na to, aby svoje vozidlo mohol vôbec používať ako pred škodnou udalosťou. Z vykonaného dokazovania nevyplýva skutočnosť, aby realizovaná oprava na motorovom vozidle žalobcu v dôsledku spôsobenej škody po dopravnej nehode nezodpovedala náhrade škody, pričom pri oprave boli použité náhradné diely a ďalej v oprave bola zarátaná práca za vykonanie opravy. Ak by škoda na vozidle nebola nahradená v plnom rozsahu, nemohol by bez akýchkoľvek zásahov, teda bez týchto zásahov a investícií užívať žalobca svoje vozidlo. Úhrada výdajov za nové diely bola tak vlastne poškodenému vnútená, spôsobením škody nezávisle na jeho vôli bolo zasiahnuté do jeho sféry a je právnou otázkou, či je spravodlivé, aby znášal mimo vzniku škody ešte ďalšie príkorie so spoluúčasťou na náhrade vlastnej škody, ktorú nespôsobil. Žalobca má za to, že nie je možné požadovať od poškodeného, aby doplatil na nehodu, pokiaľ opravou vozidla, ktoré by inak nemohol užívať, nedošlo k zjavnému prínosu pre poškodeného. V ďalšej časti odvolania žalobca poukazuje na rozhodovaciu prax iných krajských súdov a Ústavného súdu SR. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovel alebo alternatívne, ak by odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, žalobca navrhuje, aby odvolací súd vo výroku svojho rozsudku pripustil podanie dovolania v podstatnej právnej otázke, ktorá je špecifikovaná v obsahu tohto odvolania. Žalobca si súčasne uplatnil a vyčíslil trovy prvostupňového a odvolacieho konania.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril vedľajší účastník podaním doručeným súdu 18.09.2014. Vo vyjadrení uviedol, že v odvolaní žalobca neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré navyše po výsledku znaleckého dokazovania strácajú nielen právny, ale aj logicky základ. Žalobca opiera svoj návrh a odvolanie v zásade o tvrdenie, že amortizácia sa uplatňovať nemá, nakoľko hodnota opraveného vozidla je vždy nižšia ako pred poškodením. Toto tvrdenie zásadne mylné (po vykonaní znaleckého dokazovania je omyl žalobcu preukázaný), keďže je zrejmé, že vozidlo po oprave sa môže aj zhodnotiť (zvýšiť svojou hodnotu novými dielmi). V prejednávanej veci nie je možné neprihliadať v zmysle § 443 OZ na amortizáciu vymenených dielov, keďže desaťročný chladič, svetlomet, či kapota boli v značnom štádiu svojej životnosti a ich výmenou za nové by sa žalobca bezdôvodne obohatil. Nesmie nastať situácia, že by poškodený profitoval z poškodenia svojho vozidla, nakoľko toto by bol koniec preventívnej povinnosti predchádzaniu škodám v zmysle § 415 OZ. Poškodení totiž nemôžu vítať poškodenie svojho vozidla s tým, že konečne budú ich desaťročné diely, v značnom štádiu životnosti, resp. už po jej uplynutí, vymenené za nové a poškodení nemusia výmenu zaplatiť ani amortizačnú zrážkou. Žalobca svojimi tvrdeniami zastáva názor, že je jedno, či by žalovaný poškodil jednoročné alebo pätnásťročné vozidlo, výška skutočnej škody by bola v oboch prípadoch rovnaká, nakoľko by zodpovedala fakturovanej sume. Takéto závery však považuje vedľajší účastník za technicky, ale aj právne nezmyselné a absurdné a v rozpore so všetkými základnými zásadami a princípmi skutočnej škody zakotvenými v § 442 a nasledujúcich OZ. Každé vozidlo má inú hodnotu v závislosti od svojho veku a miery opotrebenia a rovnako to platí aj pre jednotlivé náhradné diely. Na podporu svojich tvrdení vedľajší účastník tiež poukazuje na viaceré rozhodnutia iných odvolacích súdov. Poukazuje na to, že základným názorovým rozporom v tomto konaní bolo kategorické tvrdenie žalobcu, že každé vozidlo sa jeho poškodením a následnou opravou znehodnotí. Žalovaný a vedľajší účastník je toho názoru, že nie každou nehodou a opravou dôjde automaticky k znehodnoteniu vozidla ale, že sú aj početné prípady, kedy je tomu naopak, pričom záleží od typu poškodenia, veku a stavu vozidla a podobne. Žalovaný a vedľajší účastník v danom prípade tvrdili, že vozidlo sa poškodením a následnou opravou zhodnotilo, čo žalobca zásadne odmietal. Výsledok znaleckého dokazovania je však taký, že znalec potvrdil tvrdenie vedľajšieho účastníka, že v danom prípade došlo po oprave poškodeného vozidla skutočne k jeho zhodnoteniu, a teda po oprave malo vyššiu hodnotu ako pred nehodou. Toto zistenie je zásadné. Rovnako sú nepresné tvrdenia žalobcu, že si musel uviesť vozidlo do pôvodného stavu jedine novými dielmi. Už samotná formulácia nepripúšťa logicky možnosť uvedenia do pôvodného stavu novými dielmi. Novými dielmi možno vozidlo uviesť do zhodnoteného stavu. Pokiaľ mal žalobca ako poškodený záujem uviesť svoje vozidlo do pôvodného stavu a neznášať žiadnu amortizačnú zrážku, mohol a mal použiť na opravu svojho vozidla diely použité, zodpovedajúce stavu opotrebenia pôvodných poškodených dielov pred nehodou. Z dôvodu, že žalobca nenapádal výšku vypočítanej amortizácie vedľajším účastníkom, ale len všeobecne odmietal, že by vozidlo mohlo mať po oprave väčšiu hodnotu, považuje vedľajší účastník výsledok znaleckého dokazovania za jeho plný úspech (jediná sporná otázka, t.j. či vozidlo po oprave bolo znehodnotené, alebo naopak zhodnotené) a teda to viedlo vedľajšieho účastníka k uplatneniu náhrady trov konania od žalobcu, ktorý v zodpovedaní jedinej spornej otázky v spore neuspel. Navyše aj podanie odvolania podporuje tvrdenie vedľajšieho

účastníka, že žalobca nenapádal správnosť, resp. nesprávnosť výšky amortizačnej zrážky, ale odmieta prijať fakt, že by vozidlo po oprave mohlo mať vyššiu hodnotu ako pred nehodou. Tieto neústupné tvrdenia a spochybňovania viedli k nutnosti znaleckého dokazovania, ktoré zvýšenie hodnoty vozidla po oprave preukázali. Trovy znaleckého dokazovania však trochu nespravodlivo zaťažili len žalovaného. Z uvedených dôvodov vedľajší účastník navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou, účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.), preskúmal rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu je potrebné dodať nasledovné:

Vychádzajúc z obsahu spisu žalobca sa žalobou domáhal zaplataenia 348,26 eura titulom náhrady škody na jeho osobnom motorovom vozidle, ktoré bolo poškodené pri dopravnej nehode zavinenej žalovaným 17.06.2010. Žalobca zaplatil za opravu poškodeného vozidla spoločnosti AUTOKODUS s.r.o. sumu 1.163,84 eura. Z tejto sumy zaplatil žalobcovi vedľajší účastník z povinného zmluvného poistenia žalovaného pre podaním žaloby 815,58 eura a počas konania, po vypracovaní znaleckého posudku 179,42 eura. Vedľajší účastník na strane žalovaného odmietol žalobcovi zaplatiť aj zvyšok uplatnenej sumy s odôvodnením, že táto má charakter zhodnotenia motorového vozidla po oprave a vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že celá uplatnená výška škody na motorovom vozidle žalobcu nevznikla. Súd prvého stupňa sa priklonil k názoru vedľajšieho účastníka a žalobu v časti o zaplataenie 168,84 eura zamietol.

Žalobca v podanom odvolaní trval na zaplataení celej uplatnenej sumy, poukázal na dôvody, pre ktoré nie je možné odpočítavať pri poistných udalostiach amortizáciu, t.j. zhodnotenie poškodeného vozidla, pretože po dopravnej nehode a následne jeho oprave sa vo všeobecnosti vždy cena vozidla znižuje. V odvolaní vystihol, že podstatou právneho posúdenia v uvedenej právnej veci je zodpovedanie otázky, či opravou vozidla a výmenou starých častí za nové prišlo nepochybne k takému zhodnoteniu vozidla (vychádzajúc z ceny vozidla žalobcu v čase poškodenia) že je na mieste odpočítavať od nákladov na opravu stanovených autorizovaným servisom zhodnotenie vozidla, ktoré v peňažnom vyjadrení zodpovedá sume žalovanej istiny, ktorú súd vo výroku IV. rozsudku zamietol.

Súd v občianskom súdom konaní rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné (§ 153 ods. 1 O.s.p.). Účastníci konania sú povinní prispieť k dosiahnutiu účelu konania pravdivým a úplným opisáním potrebných skutočností a označením dôkazných prostriedkov v zmysle ust. § 101 ods. 1 O.s.p.. Podľa § 120 ods. 1,4 O.s.p. sú účastníci konania povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom na základe poučenia súdu sú povinní všetky dôkazy a skutočnosti predložiť a označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovania, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr sa zásadne, teda bez splnenia podmienok podľa § 205a ods. 1 O.s.p., v odvolacom konaní neprihliada. Aby účastník konania mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia; predpokladom dôkaznej povinnosti je totiž

povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností. Pokiaľ účastník konania nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, tak spravidla nemôže ani splniť dôkaznú povinnosť. V prípade, ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, má to pre neho za následok, že skutočnosť, ktorú účastník netvrdil a nepreukázal a ktorá nevyšla ani inak v konaní najavo (napr. dopytom zo strany súdu alebo pri dokazovaní), spravidla ani nebude predmetom dokazovania. Pokiaľ ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, neunesenie bremena tvrdenia a dôkazu, bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie.

V prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal svoje tvrdenie, na základe ktorého by vznikol záväzok žalovaného, resp. vedľajšieho účastníka zaplatiť mu celú uplatnenú sumu ako náhradu škody spôsobenú na jeho motorovom vozidle pri dopravnej nehode 17.06.2010. Počas konania bolo na návrh vedľajšieho účastníka na strane žalovaného nariadené znalecké dokazovanie znalcom v odbore doprava cestná, odvetvie technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave, odhad hodnoty cestných vozidiel. Znalec v znaleckom posudku v záveroch podrobne uvádza, v ktorých prípadoch po oprave dochádza k zhodnoteniu, resp. znehodnoteniu vozidla a vysvetľuje, dôvody, pre ktoré došlo v prejednávanej veci k zhodnoteniu vozidla žalobcu vykonanou opravou (po dopravnej nehode). Závery znaleckého dokazovania z hľadiska odbornosti je potrebné akceptovať, hodnoteniu súdu nepodliehajú odborné znalecké závery v zmysle ich správnosti, súd hodnotí presvedčivosť posudku čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie znaleckého nálezu a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi. Znaleckému posudku v danom prípade nie je čo vyčítať, napokon ani žalobca znalecký posudok nespochyboval.

Podľa názoru súdu rozhodnutie v danej veci sa neodchyľuje ani od súdnej praxe, na ktorú poukazoval žalobca (II. ÚS 2221/07). Z toho nálezu Ústavného súdu ČR (na ktoré predovšetkým poukazoval žalobca) nevyplýva, že by sa amortizácia nemala uplatňovať vôbec, t.j. nevyplýva, že vo všeobecnosti by mal každý majiteľ poškodeného vozidla pri dopravnej nehode, ktorý škodu nezavinil, dostať nahradenú celú sumu za opravu poškodeného vozidla. Aj vo veci, na ktorú poukazuje žalobca, súdy vychádzali z vypracovaného znaleckého posudku, ktorý určil výšku škody na poškodenom motorovom vozidle. Aj v náleze súd konštatuje, že zo znaleckého posudku vyplýva, aká bola cena vozidla pred jeho poškodením, aké náklady je treba vynaložiť na uvedenie vozidla do stavu pred jeho poškodením a že v dôsledku opravy nedôjde k jeho zhodnoteniu, naopak hodnota havarovaného a následne opraveného vozidla bude na trhu nižšia (na rozdiel od znaleckého posudku v tomto konaní). Ďalej ústavný súd uviedol, že ak mal odvolací súd (ktorého rozsudok zrušil a vytýkal mu nesprávnosť posúdenia výšky škody) pochybnosti o výške majetkovej škody a teda o správnosti záverov znaleckého posudku, t.j. o nevyhnutnej výške nákladov na uvedenie vozidla do stavu pred jeho poškodením, mal vykonať ďalšie dokazovanie na preukázanie, či vykonaním opráv skutočne došlo k zhodnoteniu vozidla (napr. či oprava mohla byť vykonaná i iným spôsobom než za použitia nových náhradných dielov, či neboli v súvislosti s opravou poskytnuté napr. kvalitnejšie či nadštandardné, ale nie nevyhnutné diely a pod.), či došlo k výmene súčastí vozidla, ktoré sa rýchlejšie opotrebovávajú a bežne je nutné ich častejšie meniť, či teda nebola zvýšená úžitková hodnota vozidla, zlepšené jeho jazdné vlastnosti a či sa použitím nových náhradných dielov nezvýšila trhovacia cena vozidla. Z uvedeného vyplýva, že charakter poškodenia vozidla a následne jeho oprava nie je paušálna záležitosť, ale výška spôsobenej škody bude záležať od individuálnych okolností každého prípadu.

V danej veci žalobca nenavrhol vykonať také dokazovanie, z ktorého by vyplynul iný záver, ako ten, ku ktorému dospel súd prvého stupňa a ktorý podrobne odôvodnil. Odvolací súd preto nevidí dôvod, aby pripúšťal dovolanie v tejto veci, pretože nie je možné zjednotiť rozhodovacie prax v tom smere, aby súdy na amortizáciu neprihliadali vôbec. Či dôjde po oprave havarovaného vozidla k zhodnoteniu, alebo nedôjde, záleží od množstva individuálnych okolností každého prípadu, na posúdenie ktorých sú potrebné väčšinou odborné znalosti. Znalec v tomto prípade podrobne odôvodnil (vzhľadom na charakter poškodenia a následnej opravy jednotlivých častí 10 ročného vozidla žalobcu v čase poškodenia), prečo došlo k zhodnoteniu vozidla a v akej výške a súd pri svojom rozhodovaní len prihliadol na závery znaleckého dokazovania. V prípadoch, ak žalovaný, resp. vedľajší účastník na strane žalovaného bude namietat výšku škody (zvyčajne pri poškodení starších vozidiel), na preukázanie svojich tvrdení navrhne vykonať znalecké dokazovanie, súd toto vykoná, potom je ale potrebné pri rozhodovaní na znalecké dokazovanie prihliadnuť.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd preto vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, s použitím § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nevznikli, pretože si ich náhradu neuplatnili a ani im žiadne nevznikli.

Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.